

KAPITEL 1

MARERIDTET

Jorden slår revner under mig, så glohed lava fra jordens indre pibler frem. Omkring mig knækker træer og bygninger sammen og forsvinder ned i det flammende dyb.

Jeg løber, men revnen vokser sig større og større, som vil den sluge hele byen – nej, hele verden. Pulsen hamrer i min hals, men flere sprækker dukker op. Jeg springer til side for at undgå det flammende dyb.

Samtidig slår kæmpe lyn på størrelse med højhuse ned omkring mig. Folk skriger og flygter i panik, men flere revner springer frem og sluger dem. De smelter bort med hud og hår på sekunder.

Jeg springer fra det ene jordstykke til det andet. Hele jorden er forvandlet til en mosaik af lava, og et

forkert skridt er den sikre død. Angsten sitrer i mig, og alt, jeg tænker, er, at jeg ikke vil dø. At jeg skal væk.

Så får jeg øje på en ung fyr i midten af det hele. Han har kort sort hår og flygter ikke. I stedet ler han op mod himlen. Fra hans øre dingler en ørering, imens hans øjne lyser af galskab og glæde.

Jeg vågner af lyden af mit eget skrig. Hele min krop ryster. Ved min side står min søster Mynte.

”Er du okay?” Hun ser bekymret på mig.

”Ja, ja, jeg har det fint ...” siger jeg og rækker ud efter mine briller. ”Det var bare et mareridt.”

Min søster ser lige igennem mig, men hun presser ikke på. Mynte ved, at jeg nok skal fortælle mere, når jeg er klar. Hvis jeg bliver klar. Lige nu har jeg slet ikke lyst til at tænke på drømmen. For angsten sidder stadig i mig som et kvælertag.

Der er fem ting, I skal vide om mig:

1. Jeg har normalt ikke den her slags mareridt. Ja, bevares, jeg har da haft de almindelige falde-ned-fra-en-bygning- eller møde-op-i-skolen-uden-tøj-på-mareridt. Men aldrig som det her.

2. Jeg hedder Chili. (Ja, ligesom krydderiet, og nej, du skal ikke lave en joke om det. Jeg har hørt ALLE jokesene. ALLE!).
3. Mynte og jeg er tvillinger. Det er egentlig ikke vigtigt, men andre folk synes altid, det er lidt spændende, indtil de ser, hvor forskellige vi er både indeni og udenpå. Så går mystikken lidt af det. Info: Ikke alle tvillinger er enæggede. Vi er tveæggede (googl det!).
4. Vi har to mødre. Igen: egentlig ikke vigtigt, men det er altid noget, som folk lige skal bemærke. Og nej, jeg har ikke en far. Mynte og jeg er donorbørn. Og det er helt fint. Velkommen til det nye årtusind.
5. Jeg er normalt ikke en, der bliver bange. Jeg er faktisk en anti-bangebuks, men det her mare-ridt ... Jeg har aldrig før været så bange i mit liv.

”Så I gyserfilm i nat?” Nina-mor kigger på os hen over køkkenbordet. ”Jeg synes, jeg hørte nogen skrike?”

Jeg kan mærke farven stige op i mine kinder.

”Ja, det var mig,” lyver Mynte. ”Det var bare noget YouTube-noget. Undskyld, jeg larmede.”

”Undskyld, *vi* larmede,” siger jeg. ”Det var min ide.” Jeg vil ikke have, at min søster tager skylden for noget, der slet ikke har noget med hende at gøre. Selvom jeg er taknemmelig for, at hun ikke siger, hvad der faktisk skete.

Nina-mor sukker.

”Hvis det sker igen, så tager jeg jeres mobiler før sengetid,” siger hun og ser direkte på mig. ”Skolen bliver jo ikke ligefrem lettere af, at du ikke sover.”

”Jeg ved det godt,” siger jeg. ”Det sker ikke igen.”

Og det er måske den sjette ting, I skal vide om mig. Jeg er ikke særlig god i skolen. Jeg lider af koncentrationsbesvær. Og det med søvnen er et tilbagevendende tema, for mit koncentrationsbesvær er ikke kun et problem i dagtimerne. Jeg kan ligge vågen i timevis, før jeg falder i søvn, hvilket jeg faktisk også gjorde i går aftes, inden jeg døsede hen og fik dommedags-mareridtet.

Så kommer Molly-mor ned ad trappen. Hun er B-mennesket af vores mødre, men i dag ser hun overraskende vågen ud.

”Skyggehøj kostskole kommer på besøg på jeres årgang i dag!”

Knap har Molly-mor sagt det, før Mynte spytter den skefuld havregryn ud, hun lige havde proppet i munden.

”Skyggehøj? Det er da løgn.”

”Nej, det passer,” siger Nina-mor. ”Der er lige kommet et opslag på Aula. De vil teste jer for at se, om nogen af jer kan komme ind på skolen.”

Hvis du ikke har hørt om privatskolen Skyggehøj, så har du boet under en sten i de sidste 100 år. For alle kender Skyggehøj. Skolen er ældgammel og den mest prestigefyldte skole i landet. Skolen optager kun få udvalgte elever hvert år, og det er umuligt at købe sig til en plads. Men de få heldige, der kommer ind, er sikret succes. Uanset om man drømmer om en karriere inden for musik, politik eller noget helt tredje.

”Det er den skole, alle de kendte har gået på,” siger Mynte.

”De var jo ikke kendte, dengang de gik der,” siger Nina-mor.

”Nej, men det er det, skolen kan,” siger Molly-mor. ”Den rendyrker elevernes talenter, udvikler deres

evner, så de bliver de bedste inden for deres felt ...”
Molly-mors øjne lyser.

”Hvis man er dygtig nok til at komme ind,” siger jeg og tager en bid af mit æble.

”Der er ikke kun én vej til succes,” siger Nina-mor.
”Der er tusind måder at nå sine drømme på.”

Jeg skjuler et suk. Tusind måder. Sådan føles det ikke, når man ligger i bunden af klassen og har gjort det i årevis.

”Det var ikke for at gøre dig ked af det, skat.”
Molly-mor aer mig på ryggen. ”Det betyder ikke noget, om du kommer ind. Om nogen af jer gør. Vi vil elske jer uanset hvad.”

”Det er godt at vide,” mumler jeg. For en ting er sikkert. Jeg kommer i hvert fald ikke ind på Skyggehøj.

